

olema, kui seisin ukse ees, hakkust
 saadud kasurid käe peal ja teises
 käes puust sumadon, mille hakku
 vang-tislet oli teinud mu tellimise
 peale. Ootasin - arvasin, et inime-
 sed veel magavad. Värsti avanes
 ukse ja ukseilmus Alvine... Mind
 nähes ta nägu säras heast mee-
 lest, aga ta oli lahjemates läi-
 nud. Ferritasime... Nii lähedane
 inimene järsku kesk võõrast ilma...
 ja siis ema, veel lähedane... Pol-
 nud teda näinud sest saadik, kui ta
 1949. aasta veebruarikuu ööl andis mu-
 le türi suberut... Aga tema polnud
 muutunud, oli isegi puhtamalt riides
 ja nähtavasti mitte nälginud. Siis
 oli seal veel kaks inimest: kodumaa

